

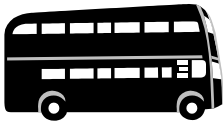
Det Store Bouquet-Trip år 1999.

Følgende notater blev gjort undervejs på Vinklubben Bouquets første store vinrejse til Beaune i september 1999. Denne rejse blev en stor oplevelse for alle deltagere, der desværre måtte undvære den daværende formand, Ole Mose, der ikke kunne deltage. Fordelen ved ikke at have en formand med på en sådan rejse er selvfølgelig indlysende, men vi savnede personen Ole Mose og sendte ham undervejs mange tanker og et enkelt postkort. Notaterne er gjort ind imellem og kan måske virke forvirrende på udenforstående i deres blanding af aktuel situationsbeskrivelse og mere intellektuelt afklarede resumeer af det som var gået forud. Det litterære forbillede er Blichers "En landsbydegns dagbog", der rummer en sublim beherskelse af denne vanskelige genre, hvis genialitet kun meget få i eftertiden har kunnet leve op til.

Samtidig kommer denne ydmyge udgivelse til at fungere som et yderst velfortjent festskrift for Ole Tofte, der i denne måned fylder 50, og som derfor så småt er ved at finde sig selv og den indre ro (om hans liv i øvrigt kan man desværre ikke sige dette). Ole Tofte har siden klubbens start været et meget trofast medlem, der aldrig har forsømt en smagning, uden at vigtigere ting har optaget ham. Dette har ført til mange spekulationer hos de øvrige medlemmer, thi hvad kan være vigtigere? Men det er jo gået endda. Ole har til fulde levet op til Bouquet-hymnens ord "Vi hælder mest til bordeaux'en", og vi ønsker for ham, at hans tilværelse altid må rumme den rette hældning.

Slagelse, den 3. marts 2000, med egen finger

"Notaren"

22.9 kl. 18.43

"Så ta'r vi ellersen frem, vi kører afsted, ud i det åbne land". Storebælt passeret til almindelig personbils pris. Der er nu råd til bajere på turen ned inden for budgettet. Mens solen synker så sagte finder Ford Transitten sin rytme og holdet ligeså i samklang med Kim Larsen. Stemningen drenget og flabet, nu er musene efterladt hjemme på bordet, hvor de kan spille løs, mens baggårdskattene er på fri fod. Anders og Torben promenerer fancy solbriller, første flaske rødvin svinges i glassene på de forreste sæder, mere ydmyge pils finder hjem på bagsæderne. Er der

allerede nu ved at opstå et hierarki? Ole Trip ligner et litografi fra 1910 med sin stråhat – han tager forskud på de forventede lykkestunder i døsig eftermiddagssol omkring bløde oste og blød rødvin. Vil dette forblive en drøm – eller vil alle vore i mange år opsparede forventninger blive opfyldt?

Kl. 19.44 Bussen er netop let slingrende med Ole tofte ved rattet kørt ud fra rastested Hylkebjerg, hvor der blev pisset af første gang. Tom har som den første åbnet sin madpakke og leverpostejlugten truer med at tilsløre den næsten fulde måne. Torben er gået i gang med at genopfriske sine tyske remser her kort før grænsen. Alle ser med fortrøstning frem til grænsepassagen, thi der kan købes

bajere og omsider tages fat på madpakkerne, og så er vi jo vom Kopf bis Fuss auf Liebe eingestellt.

23.9 kl. 9.03

"Søde sommerminder, blegner og forsvinder igen, ingen aner hvorhen". Bussen er vågnet op til dåd efter nattens trængsler. De ømme røvballer er brudt ud i sang sammen med Lars og Kjeld efter en kop café au lait og croissant du chocolat. Regnen har tonset ned, stort set fra det øjeblik vi krydsede den franske grænse. Der er meget delte meninger om hvordan man har tilbragt natten. De fleste har en mat hinde over øjnene og må trækkes i begge ender for at få normal længde igen. Stifter er frisk som en havørn,

for, som han siger, "man indretter sig jo efter forholdene" og strækker sig velbehageligt over en tre-fire sæder. Turens første store skuffelse indtraf kort efter vi krydsede den dansk-tyske grænse. Claus Flad havde stillet billige bajere i udsigt i Harrislee, det blev ved udsigten, om end vi gennemtrawlede det meste af Slesvig og imens tænkte på en 150 års kulturkamp mellem dansk og tysk øl i grænselandet. Torben har indtil nu med hård hånd kontrolleret musiktilbudene. Ved sovetid mente han det var passende med en times Pavarotti-arianer, der blæste det pandehår, der måtte være tilbage på de ærede medlemmers hoveder, tilbage i nakken. Kun Torben og Stifter sov sødt i denne time. Nu bliver vi opdraget med Vivaldi, men som sagt ind imellem søger han ned mod normal-niveauet i klubben og serverer Lars og Kjeld. Dette sker som regel, når han har fået en guldbajer og slipper sit sande jeg løs. Alt i alt må vi dog sige, at turen herved er gået godt, alle sidder dog med det ubesvarede spørgsmål i baghovedet: hvor skal de 600 flasker vin egentlig anbringes på hjemturen? Vejene er nu blevet tørre igen, blå himmel titter frem over brungule marker. Beaune er snart i sigte.

10.30. Vi har passeret Beaune og bevæger os forventningsfuldt frem mod

Savigny du Beaune, dog standser vi igen og igen, da Torben skal pisse, nervøsitet er tydelig alt som vi nærmer os receptionen. Skilt mod "Hotel Camping" giver os bange anelser. Vi gør nu holdt på en lille parkeringsplads. "Solen skinner, vi er fremme", bemærker Ole Trip. Vi har kørt næsten 1500 km, og der bliver høstet rundt omkring på vinmarkerne. Stifter overvejer at stoppe skjorten ned i bukserne for at give et godt førstehåndsindtryk, måske er det en kvindelig receptionist. Stemningen generelt oprømt, mens vi venter på, at Torben vender tilbage fra mødet med le chef. Er det her eller på campingpladsen vi skal tilbringe de tre kommende nætter?

11.32 Vi er nu velinstallerede på Hotel L'Ouvrée, gode dobbeltværelser med bad. At strække sig ud på sengen er himmelsk efter nattens gebrækkeligheder. Ole Tofte lægger hårdt ud med løbetur i omegnen, mens unge Jørgen, hans værelses-mate, overvejer pladsfordelingen i dobbeltsengen, som de har fået – til stor misundelse fra alle andre. Vejret uden for vinduet er perfekt, kl. 13.00 tages hul på det første egentlige dagsprogram. Velugt breder sig i værelset, Claus Flad har badet sit legeme og påført sig en macho-deo. Forskellen på lugten før og efter badet er mærkbar.

17.41. Vi er sunket sammen på sengene efter en forholdsvis heftig første eftermiddag i Beaune. Her på værelset har vi åbnet en flaske Cotes du Rhones Villages 1998 til 12.95 franc. for at have noget at spille op imod, når de første klubindkøb skal smages inden mid-

dagen kl. 20. Vi håber på den anden side at være i stand til at smage noget som helst efter de første vinøse indtag. Vil Anders og Unge Claus overhovedet kunne møde op til første fællesmåltid efter deres helt private smagning af ca. 40-50 forskellige flasker i en cave i nærheden af Guds Hotel, som vi andre pligtskyldigt, men også med store oplevelser, besøgte for at have balance i de forskellige typer af oplevelsesmuligheder i dette område? Vi tror, at de blot tog fejl af adressen. I Hotél Dieu havde vi heldigvis ikke Stifter og Torben med, men havde dog problemer med at holde Unge Jørgen fra at lægge sig i én af de mange senge, der virkede stærkt indbydende på Bouquet-medlemmer med stort søvnunderskud. Under besøget i Hotel Dieu brød et voldsomt tordenvejr løs, Guds løftede pegefinger måske?

Denne tanke gødedes ikke mindst under betragtning af det fantastiske maleri af Dommedag, hvor drukmåse og andre syndere gelejdedes et vist sted hen efter at være blevet vejret og fundet for lette.

Lykkeligt genforenede drejede det sig nu om at fouragere, og til Torbens store forargelse faldt valget af indkøbssted på et supermarked, hvis navn ikke må nævnes, men som findes repræsenteret i samtlige lande i Europa. Som det går, når pæne folk slippes løs et sådant sted, indkøbtes kolossale mængder af billig rødvin, snacks, bajere og vand (45 liter i alt).

Torben indkøbte et større lager af nødder, selv om han egentlig kun var interesseret i to nødder, som kunne formes, vi mener han tænkte på Nutella, som man måske ikke kunne få i dette lavprisvarerhus, hvis lugt hænger ved én i flere dage efter. En lille mand stod og skabte sig ved kassen, fordi han havde fået forkerte byttepenge tilbage, et øjeblik troede vi det var Ole Trip, som endelig tog sin opgave som kasseimester alvorligt efter at have overladt initiativet til klubbens medlemmer, der ikke har været sene til at finde alle huller i vedtægterne og lade pengene strømme ud i et voldsomt

smagningsforbrug og deraf stigende alkoholpromiller. Det var dog ikke Ole Trip, men vi skulle måske ønske lidt mere nidkærhed fra kassereren – eller hva'?

Onkel Birger, som nogle i klubben så småt er begyndt at kalde vores chauffør, syntes vi skulle på udflugt i omegnen, i hvert fald drejede han ikke fra til venstre det rigtige sted, og vi endte ude i en lille dal med køkkenhaver. "Vi skal måske på svampetur?" lød et troskyldigt spørgsmål til chaufføren. "Ja, der er ti herinde og en million udenfor", replicerede den lille mand fra Fruegade inden han tømte sin dåseøl.

Som sagt, vi er på plads på langs i sengene. Unge Jørgen og Ole Tofte er blevet udskiftet med to kvinder i naboværelset, og vi spørger forventningsfuldt, om dette er en del af Torbens helt specielle plan for dette ophold, hvis første dag må siges at have levet op til alle forventninger, om end det måske er nogle andre forventninger en dem vi troede vi havde....

Fredag d. 24. sept. kl. 9.21. I dette øjeblik sættes tændingsnøglen i, og Onkel Birger svinger Ford Transit'en ud af hotellets indkørsel. "Gud ske tak og lov, vi så dejlig sov", lyder det gennem det kølige køretøj, hvor drengene i god form efter solid morgenmad og

med vinglassene og vandflaskerne pakket ned sidder og bereder sig mentalt til dagens krævende opgaver. Vejret taler vi ikke om, tågen hænger lavt over skråninger og marker, hvor vinplukkerne er i gang. Turen går mod nord, hvor vigtige områder skal besøges.

Vi ser kort tilbage på aftenen i går. Efter hvilepause mødtes man omklædt og let støvede på terrassen og foretog de første smagninger af vinen indkøbt i Beaune om eftermiddagen. Her skal om disse vine kun siges, at de alle var fra Bourgogne, at den ene var champagne af vin kvalitet og at den ene røde var bedre end den anden.

I den godt besatte restaurant indtog vi det første måltid – fire retter inkl. ost og dessert. Vinbjergssnegle logrede med halen i flødesauce, og boeuf bourgignon'en var fortræffelig. To gode hvide vine og to røde, den sidste en 1. er crû stod fint til den veltillavede solide middag. Det må siges til klubbens ros, at alle opførte sig pænt og ingen faldt egentlig igennem i overholdelse af fransk bordskik. Ingen klappede – efter min viden – nogen af servitricerne bagi – vi føler os endnu velkomne.

10.24 Clos de Vougeot besigtiget – alle har snavsede fødder efter vandring ud til vinhøsterne, der omhyggeligt afklippede nogle af verdens dyreste druer. Stemmerne dæmpedes andægtigt mens vi iagttog profferne tømme de rygbårne drue-transportkurve op i vognen, hvor tre mand omhyggeligt kontrollerede kvaliteten. Vi står nu klar foran første taste-sted, Domaines Bertagna.

10.50 Der er handlet en enkelt magnum Clos de Vougeot 1994 til 400 frcs efter længere ventetid – rige japanere med vinguide i hånden forrest i køen. Ole Trip sidder nu med barnet på armen og vugger den i søvn. Stifter sidder uroligt på forsædet, det klør i pungen. Vi passerede netop et trafikuheld, tilsyneladende sad en person fastklemt i bil, der stod helt inde i vinmark. Det er begyndt at klare op, solen får forhåbentlig snart helt bugt med disen. Vi kører nu mod Chambertin.

11.35 Chambertin Gevrey foran Le Bar á Vins, som ligger strategisk velplaceret mellem boulangerie og det lille supermarked Le Petit Casino. Foran mig ligger ti flûtes. Ole Trip og Torben Frue (udtales Torbang de la Fry) handler ind i supermarkedet, jeg holder skansen i midten med en Kanterbräu. Det iagttages at Ole Trips skjorte ser lidt derangeret ud, dette skyldes, at klubbens medlemmer dis-

kret, men insisterende trækker i ham og søger at lokke Visa-kortet op af lommen på ham til diverse formål. Der er nu handlet ind til frokost. Vinene er i top.

12.15 Flaskeklirrende samles klubbens medlemmer hos onkel Birger, Anders fandt guldet og ser lettere ekstatisk ud, andre flakker med øjnene, er 168frcs for en flaske Gevrey Chamber-tin 1994, 1.er cru pengene værd – men der skal jo stå én i vitrineskabet og prale. Passerede netop glade vinplukkere, der udklædte og stærkt larmende tilsyneladende fejrer tilendebragt høst. På vejene ses næsten kun travle kassebiler i fast rutefart mellem marker og produktionssteder. Vi søger opover mod frokoststed. Der transpireres kraftigt i bussen efter de sjælsrystende forhandlinger under degustationerne, Torbang de la Fru kan ikke lide lugten.

13.04 Côte de Beaune Village 1996 og Mercurey 1995, kvalitet i nævnte rækkefølge ledsager i dette øjeblik flûtes, skinke, salat, tomater og brie-ost. Efterhånden som sandwichene synkes og glassene svælges stiger stemningen, indtil den kulminerer under afsyngelse af "Førhen var der liv i gaden...". En golden retriever, neuf mois, med delikat kvindelig ledsager, åd løs af de fra Torbang de la Fru's hurtigt arbejdende kniv afskårne fedtrande, altså far den udskårne skinke... Det

drøftes, om klubben skal afholde regelmæssige mandskorsøvelser med meget bredt repertoire, spændende fra "Ud i det blå med klipklapper på" til Carl Nielsen. Stedet her er rart, mindre klippeplateau, parklignende område. Det diskuteres, om disen er lettet eller taget til, kun onkel Birger, der holder sig pinligt ædru, vil kunne afgøre dette. De første sangøvelser går nu for sig med tekster, som anstændigvis ikke kan gengives her, mens solen så småt bryder igennem.

Torbang de la Fru fremfører skillingsviser til især egen fornøjelse. "Han fik sig hvad han just begæred", "To hvide liljer og en knækket søjle"... Interessant er at høre, hvorledes klubmedlemmer, der aldrig har lært et ord fransk, via naturmetoden indoptager fremragende udtale af vinetiketter. Etikette kan det derimod knibe lidt med.

14.53 "Velkommen tilbage i bussen, her er lummert i flere niveauer...", siger unge Claus efter at klubben har deponeret adskillige liter legemsvæsker i et skovbryn. Hvad Torbang de la Fru om køe og svie forud, skal ikke gengives her, men hvor vandet løber ud, kommer forstanden ind. vi har været i Chambol Musigny, hvor vi under degustationen blev

belært om tre niveauer vin nord og syd for landevejen og jernbanen. Vi var ganske sikkert nord for begge, thi priserne var høje, men vinen også god. Klubbens beholdning blev forøget med fine hvide vine og et sæt nye sange, som ikke skal kopieres. Onkel Birger må alligevel have fået noget, der er tykkere end vand, for vi bliver ved at køre i ring. Alle er varme i kinderne, er det p. gr. af smagningerne eller unge Jørgens sange?

15.26 Der drikkes kaffe på Café du Centre i Nuits Saint Georges, let sløret solskin, sådan opleves i hvert fald solskinet så sent på dagen. Klokkespillet optæller antallet af såkaldt muntre bemærkninger inden for det sidste kvarter i en meget enkel toneart. Et nyt forslag til klubaktiviteter: øvelse af basale legemsfunktioner sigtende mod det fælles ophold på plejehjem engang.

18.43 På værelse 2. Her indtages de sidste dråber af flasken til 13 frcs fra i går. En meget ydmyg vin i forhold til de kraftige sager vi har haft kontakt med i løbet af denne 2. dag Efter kaffedrikningen søgte vi syd for landevej og jernbane for at score kassen, men alle steder var enten lukkede eller man trak på skuldrene: mandskabet var i marken, ingen interesse for at handle med os. Kønt tog landskabet sig dog ud i sol og varme. Adskillige billeder blev knipset, som næppe vil

kunne gengive det dovne velvære, der indtog krop og tanke mens indtrykkene forplantede sig, stadigt skiftende, men i en toneart som en 2. sats af Vivaldi. Lykkeligt nåede vi frem til Savigny les Beaunes hvor vi tog dagens sidste smagning hos Henri de Villamont, som havde ansat en sikker sælger-succes.

Mørkhåret med en dyb bouquet af nødder solgte hun kasse efter kasse, snart til klubben, snart til enkeltmedlemmer. En vinoplevelse, der forenede smag og duft med visuelt velvære, ikke mindst når regningerne blev udskrevet forplantede en sitren fra håndleddet sig til en bølgende bevægelse, videre frem til brune øjnes og røde læbers løfterige nonverbale udstråling. Her blev købt vin med krop og fylde, der ville noget. Da alle troede vi var færdige med at handle, ønskede Stifter omsider at fremføre sine personlige ønsker i enrum, men alle stimlede sammen for at se regningen blive udskrevet. Nu trækker skyerne atter sammen over hotellet og notaren vil lade pennen hvile for i dag.

Lørd. d. 25. sept. kl. 9.24.

"Så længe jeg lever, så længe mit hjerte slår, så længe vil jeg elske dig..." Med denne hymne til bourgognevinen er vi på vejen igen.

I løbet af den 2. aften lykkedes det klubben at tømme hotellets lager af den fortræffelige Sautenay Clos Rousseau 1. er cru, 1995, sølvmedalje i Macon 1997.

Det har sjasket ned hele natten, men drengene lader sig ikke mærke med de regntunge skyer, der truer med at tømme sig med samme kraft som et Bouquetmedlem i et skovbryn. Bilen er blevet pakket med alle de kasser med vin, som blev indkøbt i går for at indkøbene i dag er under pladskontrol.

10.25 Vi forlader nu Leclerce, og det ser ud til, at dagens prøvesmagninger egentlig lige så godt kan opgives. En flotille af tungtlastede indkøbsvogne rullede under klubmedlemmernes højlydte stønnen frem mod kasserne. Denne stønnen skyldtes lige dele fysisk anstrengelse og en på grænsen til orgasme oplevet vellyst ved at flå flasker fra hylderne af de gode mærker til yderst favorable priser.

10.51 Aloxe Corton med glaserede tegl beset. Mindre

indkøb, men kun formidlet af klubbens efterhånden noget indskrumpede formue. Vi kørte herefter frem til Pernand de Vergelesse. Tom har tynd mave – han har skruet forventningerne om de helt store røverkøb meget højt i vejret. Landsbyen køn med snoede gader, kantet af blomsterudsmykkede huse. Der er en tendens til at alle tager stort set de samme fotos. Man står nu og venter på Pere Rapet et son fils, der lige skulle sætte sine folk i arbejde. En fed duft af vinmost hænger overalt og sætter fantasien i gang om oplevelse af fremragende bouquet'er. Tom står lidt for sig selv, meget tavs. Rundt om landsbyen hæver vinmarkerne sig som yppige kvindebryster. Nu ankom Pere og vi bevæger os ind i cave'n...

11.53 En yderst vellykket smagning er gennemført, Tom ser lettet ud, mens der foretages adskillige indkøb hos den meget venlige Mons. Rapet, der ikke var påholdende under udskænkningen af smagsprøver. Besøget i Mons. Rapets cave var en oplevelse: hundredvis af flasker i stabler på hylder, inderst i kælderen dækket af skimmel. Vi passerer frokostspisende vinhøstere, der kaster venlige vink i grams til taknemmelige vinturister. I Mons. Rapets kælder indfandt den nostalgiske fornemmelse sig af at være hensat til gamle dages vinproduktion med

romantisk klædte sigøjnerkvinder, der heftigt træder persen og også gerne meget andet. Hjulene på Ford Transit'en begynder at skræve efterhånden som flaskerne stables.

12.33 Vi kører ind mod Mersault. Paradoksalt nok løfter alle røsten med krav om indkøb af vand. Vi blev ikke lukket ind på slottets toiletter, stedets i det øjeblik største attraktion for de ærede medlemmers hård spændte blærer. Tre af de mest fanatiske entusiaster tog en hurtig smagning lige over for slottet, mens resten af holdet daskede op til torvet. I porte og baghaver lettedes trykket hos de frækkeste, mens de mere disciplinerede holdt stand.

13.23 Vi kører nu op ad stejl vej og ender på terrasse med flot udsigt over Mersault og langt mod syd. Forventningerne til den nært forestående frokost skrues kraftigt i vejret, og de sidste trængende kan omsider få balance i sjælen igen.

14.40 Efter en delikat frokost i det grønne med andepostej, chambon, diverse oste, salat, oliven samt fire gode vine af forskellig kvalitet og pris har brødrene delt sig i to hold, fire pedestrianere begiver sig ned ad bjerget, udtrykkende ringe tillid til Ford Transit'ens bremser. På vor rastepads ligger de øvrige medlemmer i den tidlige eftermiddags

varme – en del skyer, men solstrejf ind imellem. Onkel

Birger ligger på forsædet, og fra kabinen lyder en violin i en concerto grosso af Vivaldi, kun i glimt overdøvet af et forbiflyvende summende insekt. Under os ligger de dyre Mersaultmarker og til venstre landsbyen Volnay. Bouquetmedlemmers brystkasser hæver og sænker sig i rolig regelmæssig rytme. Torbang de la Fru er omsider blevet stille, bortset fra den regelmæssige indhaling af dybhavstorsk. En idyllisk stund, sjældent i den macho-atmosfære, der ellers omgiver alle klubarrangementer. I middagspausen udveksledes betragtninger over livets forgængelighed og galgenhumoren blomstrede: hvem skal blive den sidste, der overtager samlingen af flasker, opkaldt efter heden-gangne Bouquet-medlemmer? Tja, disse eftertænksomme stunder er ikke ofte forekommende i denne kreds, så meget mere bør de fastholdes her. Klokkeren er nu **15.01**, der pakkes sammen efter denne siesta, der vil stå dybt prentet i Bouquet-medlemmernes hjerter. De sidste druer fortæres, stilkene kastes bort, stilhed... "På plejehjemmet til sin tid skal vi ikke blot

have en almindelig stok, men en vinstok", siger Ole Trip og ser ud over landskabet. Vi stiger ind og kører bort.

"Liden drue kan vælte stort læs". Torbang de la Fru er i sit filosofiske hjørne.

16.05 I stærk sol og varme forlader vi nu Mersault, alle blev genforenede på torvet over en fadøl på klubbens regning. Imens iagttog vi vinhøsterne fejre veloverstået høst med vandkamp i og omkring vandkunsten. Der tales i krogene om at lade Stifter få en tur i bassinet, men det fornemmedes, at han var meget vagtsom bag de uigennemskuelige sorte solbrille. Ole Tofte har gjort sig betragtninger over vinstokke, der er dobbelt så høje som normalt, "de er beregnet til magnumflasker".... "Magnumnumme-dikke-dikke – er man bouquet'er eller ikke".

17.21 At tømme sin blære i Chateau Pommards park hensætter én i stille andagt. Rundvisningen i slottets kældre var imponerende, vandrende mellem vægge, fem meter tykke, altså i flasker. Prisen i form af 30 frs og diverse buler i panden var helt rimelig, ikke mindst da vi fik skænket rigeligt af årgang 1989, perfekt balance i bouquet og smag. Slottets priser var dog pebrede, hastigt søgte vi hen til byens torv og fandt en degustation Philippe de Lagrande. Den venlige kvindelige betjening havde svært ved at orientere

sig, da unge Jørgen gik i gang med at bestille på dansk. Hendes øjne flakkede fra Bouquét-medlem til Bouquét-medlem og troede alligevel ikke sine egne ører, når de mere franskkyndige på holdet trådte hjælpende til Jørgen fik sin hånd – eller var det nu hånden – tapet ind sammen med de indkøbte flasker. "Une experience magnifique", underskrevet klubben Bouquét i gæstebogen. Således er territoriet pisset af til eventuelt genbesøg. Nu organiseres indkøbene til søndagen. Torbang de la Fru er i klart mindretal. "Vi kører hjem, gør vi", siger Torbang de la Fru, og en homerisk latter løfter taget på Ford Transit'en. Selvfølgelig kører vi hjem på et eller andet tidspunkt, men det bliver nok først *efter* indkøb. Der savles nu på forhånd over de forventede bøffer ved den afsluttende festmenu i aften. Diskussionen om indkøb endte med at alle strøg ind i Leclerc, bortset fra Torbang de la Fru, der nu dirigerer trafikken. Når en lille mørkhåret fransk sag sidder ved rattet, går han gestikulerende baglæns, "numme-numme-dikke-dikke", siger han, når de skal dreje til højre, "som fugl eller pil i mark og eng, egerne først", når de skal dreje til venstre. Dette har været en sublim dag, hvor intensiteten er steget fra time til time – "og endnu er

det bedste tilbage, thi i aften vi diner'en skal smage".

18.43 Vi kører det sidste stykke fra Beaune til Savigny les Beaunes og har omsider fået Lars og Kjeld på højttalerne, man forsøger at finde fælles rytme i håndklappene, men det kniber med timingen.

"Mon du mindes de dage, vi havde tilsammen du og jeg". "Tænk på mig, når du er ene, tænk på mig, når du er glad", siger notaren afslutningsvis – men afbrydes af Jodle-Birge: "Her er tusind røde roser i mit lille gartneri, hver en blomst, hvert et blad er til jer".

26.sept. kl. 8.04 Så går turen atter hjemad. Unge Claus nåede at få pakket hårtørreren ned, og Claus Flad at lægge sidste visitkort. Undervejs ad gennem Savigny les Beaunes mindes de glade stunder hos kvinden med de nøddebrune kvieøjne hos Henri de Villamont. Det regner. Et sidste vemodigt blik på de sydvendte skråninger, der forsvinder bag os. Ca. 16 timers kørsel ligger forude. Der kunne have været meget mere vin i bilen, som er blevet effektivt pakket af Stifter og Unge Jørgen. Torbang de la Fru har fået bukserne på efter de i morgen var forsvundet ned i bunden af Unge Claus' taske. Han er endnu forholds-

vis stille efter en stor morgenmad: to croissanter og fire kopper kaffe. Vi vender blikket bagud til den store afslutnings-dinér i går aftes. Medlemmerne mødtes omklædte i dagligstuen i god tid. De hvide skjorter og butterflys tog sig elegante ud i aftenbelysningen, kun Stifter stak af fra det øvrige selskab, men der blev fundet en hvid skjorte også til ham.

Efter indøvelse af Bouquet-hymnen og fotografering på terrassen gik medlemmerne i samlet flok to og to ned ad trappen og ind i restauranten, hvor de store smil kom frem hos personalet og lettere måben hos de øvrige gæster. Et antal eksklusive vine, de hvide serveret i køler, skænkedes op, og det må siges, at medlemmerne levede op til deres bedste ved måltidets begyndelse. Dæmpede stemmer, når skålerne udbragtes, ingen albuer på bordet og kun Stifters slips en enkelt gang i nærheden af at hænge ned i kasserollen med snegle i flødesauce. På den afsluttende regning kan ses, at vin-delen blev større og større fra aften til aften (575 frcs, 975 frcs og 1210 frcs). Efter bøfferne rømmede medlemmerne sig og satte i med en stemningsfuld og gribende afsyngelse af Bou-

quet-hymnen, aldrig har den lydt smukkere, le patron kneb en tåre ovre bag kasseapparatet, og restaurantens øvrige gæster lagde kniv og gaffel fra sig og holdt op med at tygge. Senere fulgte spontan afsyngelse af andre af de medbragte sange, og da "En skål for den mø..." gjaldede gennem lokalet, fremkaldte dette klapsalver fra nabolokalet. Et større selskab af schweiziske husmødre i nabolokalet søgte at sabotere klubbens musikalske udfoldelser, men der skal mere til for at overdøve Anders' og Claus Flads guldrøster, når først de er kommet i omdrejninger. Kaffe og calvados afsluttede dette strålende arrangement, og personalet smilede lettet, da vi let slingrende fandt vor vej over gulvfliserne og videre op ad trappen, hvis tæpper virkede slidte efter at rygerne tre aftener i træk utallige gange var løbet op og ned.

Der blev denne aften drukket:

2 Chablis á 160

frcs

3 Volnays, 1.er

crû, á 180 frcs

samt

calvados

Efter oplæsning af dagens notater i dagligstuen lidt før midnat bredte en mæt og tilfreds stemning sig i lokalet,

de sidste historier fortalles, eller rettere repeteredes under milde overbærende smil, øjne glippede og rummet tømtes langsomt under venlige ønsker om tør og knaldfri søvn. Bouquet havde gjort det igen...

9.41 "Tom på tøndens buldrer mest".

10.29 Vi har nu Vogeserne til venstre for os, den opstigende vanddamp samler sig, det ligner en paddehattesky efter fem kiloton. "Men i nat, Fru Sauterne skal De danse kun for mig..." "Jeg ved det, fordi jeg kørte forbi forleden dag forklædt som voksen..."

10.40 Vogeserne ligger nu også foran os. Tom fabler om at komme om bags på liggeunderlaget og indrette sig efter forholdene. Haut Königsberg knejser højt på toppen.

11.30 Vi konstaterer nødtvungent, at vort indtil nu fornemme gennemsnit på kørepensummet blev nedsat betragteligt. Vi vil nødigt udpege den skyldige, men vi vil ikke undlade at anføre, at Torbang de la Fru sidder ved siden af chaufføren. Vi har af samme grund besat adskillige små hyggelige alsassiske byer med torvedag og byfest. Et regiment gendarmer pegede, da de blev anspurgt af Torbang, alle i modsat retning af den vi kørte og frelste ham i øvrigt fra at kaste sig ud foran en bil. Vi er nu atter på ret vej mod Allemagne.

12.56 Vi kører nu med Anders ved rattet, fart 130 på autobahn nordpå. Vinregningerne fra de tre aftener studeres og forgangne glæder mindes. En stille glæde over at have kunnet drikke så god vin på restaurant til så forholdsvis små priser breder sig fra sæde til sæde i denne minibus, hvor der er god kvalitet på både sæd og skik.

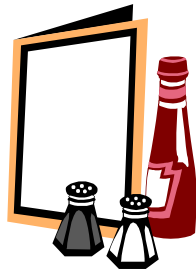
14.31 Vi passerer Frankfurt og kaster lange blikke ind til de potente bank-skyskrabere – måske må klubben til at tage et lån for at kunne købe gaver til de mange næsten 50-årige tyndhårede mænd i denne forening. Frokosten er vel overstået. Klubbens medlemmer vakte berettiget op-sigt: kontrasten mellem dødssyg rastepads og elegant serveret fransk frokost med lækre patéer og oste og dertil f. eks. en St. Denise 1992, 1.er crû, der svingedes professionelt og kastede et glødende skær over den grå cement, var nærmest brutal. Medlemmerne sidder meget roligere på sæderne nu med bugen fyldt.

15.41 Notaren har haft et blackout og ved ikke alt hvad der er foregået, men husker fra de sidste øjeblikke før døsen, at der blev lagt "gæt en hovedstad". Her er et par af de værste: "Put far i ovnen" (= Bagdad), "Tissetøjets konge" (=Peking). Nu slumres på bagsædet.

15.52 der er stau...

16.13 Stau ovre. Årsag: to biler i mindre sammenstød. Vi haster atter mod nord.

18.45 Solen synker, det er blevet klarere og køligere. Skyerne i horisonten æder nu bid efter bid af sol-appelsinen. Chips og nødder lægger lille dæmper på mavesyren. Omsider har man fundet det rette nostalgiske radioprogram. "Ich bin Zigeuner" med baryton, trompet og balalajka-orkester får bussen til at gynges.

20.11 Vi ruller igen efter glimrende Abendbrot. I halvmørket var bouqueten og smagen bedre end farven, men dunkelt anedes dog, at Pommard'en (1996) var fed. En truende torden-sky trak lige præcis uden om os. Det er nu helt mørkt, men notarens pandelampe giver professionelt lys til de nødvendige optegnelser. Mobiltelefonerne har været aktive med besked om nogen forsinkelse. Anders og Unge Jørgen har overtaget køreansvaret. Notaren gik et øjeblik i panik, han kunne ikke finde sine briller, men blev beroliget ved at få at vide, at han havde dem på...

Notaren overvejer nu at afslutte dette værk. Der skal her til sidst lyde en tak til

holdet som helhed for pæn opførsel og vågen opmærksomhed hver gang der var smukke kvinder i nærheden. Ej heller har nogen holdt sig tilbage, når der var udsigt til ekstra påtår under smagningerne. En særlig tak til Anders for altid sikker viden om hver enkelt clos samt for at have forsynet Torbang de la Fru med cigaretter hele vejen igennem. Samme Torbang skal have tak for at have holdt dampen oppe hos klubbens medlemmer med henblik på at få realiseret dette superbe arrangement. Tak til Stifter for at have stiftet og således muliggjort klubbens hidtil største og mest vellykkede smagning. Endvidere en tak til Ole Tofte for at have vist vejen for hvad et par løbesko kan bruges til selv under fremmede himmelstrøg. Tak til Unge Claus for stemningsfulde beretninger om spadsereture i gummi-støvler til højdedragene. En tak skal lyde til Claus Flad for rolig natlig adfærd og tålmodighed under notarens hyppige natlige toiletbesøg. Vi takker Unge Jørgen for en voldsom udvidelse af grænserne for klubbens sangrepertoire. En særlig tak skal lyde til Ole Trip, der dag ud og dag ind tålmodigt lod slæden trække visakortet efter klubmedlemmernes forgodtbefindende. Endelig skal vor chauffør takkes og roses for megen overbærenhed med klubbens lunefulde adfærd

og sværtbestemmelige mødesteder. Desuden for god kørsel under ekstreme forhold – her tænkes på klubmedlemmernes meget personlige kropslugte.

Og inden vi sender en venlig tanke til vor formand, som blev hjemme og passede telefonen for klubben, skal til allersidst rettes en hjertelig tak til notarens kuglepen og denne bogs blade for hvad de har måttet lægge ord til over godt fire døgns uforglemmelig Beaune-udflugt.

Således skrevet **kl. 20.47.**

Notaren.

